

[Arne Melchior]

mål, at erhvervene skal bære byrder. Der er personer, familier, vælgere i dette land, der skal bære byrder, mennesker, der skal bære byrder, og det skal vi være så ens om, som det er menneskeligt gørligt. Men at bilde sig ind, at der vindes noget for samfundet ved at lade erhvervene bære byrder, de erhverv, på hvilke en bedring i vor situation netop skal basere sig, det er en total misforståelse.

Men det er ikke underligt, at den pågældende journalist ligger under for en del af den propaganda, der føres i så henseende i disse dage. Jeg har lært i gamle dage, at når bonden har det godt, så går det landet godt. Nu ved jeg godt, at der er sket meget siden de gamle dage, og vi har i dag fået et overvejende industrisamfund. Men landbruget er også basis for en meget stor industri, og jeg tror, at det gamle ord om, at når bonden har det godt, så går det borgerne godt, stadig væk er gældende. Jeg ser ikke nogen som helst grund til at følge den på misundelsesmotive baserede politik, som ligger i, at når det kan komme til at gå et erhverv bedre, så må vi hindre, at dette sker. Jeg føler, at landbrugsorganisationernes brev og argumenter er meget dækkende, og håber, at mine kolleger i folketinget har sat sig grundigt ind i denne skrivelse.

Noget lignende ser vi med hensyn til aktieselskabsskatten. Jeg er kold over for, om denne skat er den ene procent eller den anden procent, men hvad er det, man vil? Her straffer man også erhverv og ikke personer. Vi konfiskerer 3 pct. mere af aktieselskabernes overskud, og hvor tages de 3 pct. fra? Mon de tages fra personers og familiers forbrug? Jeg føler mig overbevist om, at de tages fra de investeringer, der er en nødvendighed for, at det skal gå Danmark bedre.

Formueskatten kunne nævnes i denne forbindelse. Nu vel, jeg har ikke nogen særlige følelser over for de beherskede forhøjelser af formueskatten, der er tale om, men det skal dog også her principielt erindres, at den, der har kunnet lægge 1 kr. eller 100.000 kr. ekstra op, har jo fået denne indtægt meget grundigt beskattet i forvejen.

Næste eksempel på balancebestræbelser og konfiskation: taktreguleringen vil man afskaffe for de erhvervsgrupper, der har ret til noget sådant, og det er jo mange mennesker. Hvorfor vil man afskaffe taktreguleringen? Er taktregulering af lønningerne ikke kun et

efterslæb, der følger efter en lønudvikling, der har været for andre grupper? Hvis disse andre grupper ikke får en sådan lønstigning, og det siger forslagene jo at de ikke får, så behøver man ikke at afskaffe taktreguleringen, for så bliver der ikke noget at regulere. Et bevis for, at man åbenbart ikke tror på sine egne forudsigelser om fremtiden og på sine egne forslag, er, at man også vil fjerne taktreguleringen. Vi har ikke noget imod det, hvis forudsætningerne holder, men vi har noget imod, at regeringen ikke selv tror på sine forudsætninger.

Og så kommer dette herlige forslag om medejendomsret, og her har vi virkelig Kraka nøgen og klædt på på én gang. Vi husker misforståelsen mellem LO-formanden og statsministeren om, hvorvidt det skulle være et lovforslag eller et beslutningsforslag. Nu fik statsministeren ret, for det blev et beslutningsforslag, men Thomas Nielsen fik mere ret, for det er ikke et normalt beslutningsforslag, hvor der bare står en hensigtserklæring. Næh, det er måske det længste beslutningsforslag, der er lagt på folketingets bord. Det siger i en lang række paragraffer, hvad der er meningen med den lovgivning, som skal laves, og hvis der først er stemt ja til dette forslag, så er lovforslaget kun en teknisk efterfølger, så har man hermed sagt ja til hele dynen, for det er ikke et beslutningsforslag af den art, vi er vant til.

Statsministeren plejer at sige, at der skal være en væsentlig befolkningsopbakning bag ting, der skal gennemføres, hvis disse ting er af meget stor betydning – bl. a. vedrørende a-kraften har statsministeren gentagne gange sagt det – og jeg synes, at det er et stærkt argument. Jeg opfordrer statsministeren til at erindre og benytte dette argument i forhold til denne ØD-begyndelse, for her er der ikke denne folkelige opbakning. Derfor bør statsministeren benytte sit eget argument over for sig selv. Jeg vil også erindre om, at man i Norge har kunnet gennemføre pris- og lønstop uden at give dette til gengæld. Derfor siger statsministeren vel ikke, at der ikke i Norge har været en balanceret politik. Jeg kan ikke forstå, at balancen skulle være så meget anderledes på vore breddegrader.

Det er et plus, at der ikke er afgifter i denne lovebuket, vi nu har fået, men der er mange skatter og konfiskeringer og indgreb, som på ny giver nogle gevaldige øretæver til ska-